

Και μετ' αὐτὸ τὸ φίλημα, βρέ Περικλῆ ψυρίλη,
 θέλε και σὺ τὰ πόδια μου μίς 'στὰ ἴδικά σου χεῖλη,
 και φίλα τα και φίλα τα χωρὶς νὰ λημονῆς
 ἴτι κι' ἐγὼ 'Ξεσπάθωσα κι' ὑπῆρξα Τουρκομάχος,
 κι' ἂν δὲν τὰ καταδῆσαι και τὰ περιφρονῆς
 τότε ξεσκαπουτοῦμαι και τὰ φίλω μονάχος.

Ὁ χρόνος ποῦ μάς ἔρχεται μὲ πλοῦτη φορτωμένους
 και μάς ὑπόσχεται σειρὰν θριαμβῶν ἑξαισιών,
 ἴλει μὲ Ποδοφίλημα νὰ δοξασητὸ τὸ γένος,
 ἴλει καθένας νὰ φιλή τὰ πόδια τοῦ πλησιον.

Θέλει κι' ἔξω κι' ἰδῶ πέρα
 νὰ σοῦ λέω καλημέρα,
 και σὺ δίχως νὰ μιλῆς
 τὰ παπούτσι νὰ μοῦ βγάλῃς
 και τὰ πόδια μου ν' ἀρπάξῃς
 και μὰτς μούτς νὰ τὰ φιλής.

Αὐτός ὁ καινούριος χρόνος, ποῦ περιλαμπρος ἐφάνη
 πλήρης ὀδῆς και τιμῆς,
 θέλει μόνον 'στοὺς δρομαίς
 νὰ δοθῇ χρυσὸ στεφάνι,
 και χαμπῶσαν ἔξ ἡμῶν
 τὰ ποδάρια ν' ἀσημώσῃ,
 κι' ἔτσι νὰ τὰ φερῶσῃ
 'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Εἴποια λοιπὸν ὁ ζῦλιος 'στοὺς καλεσμένους 'μίλησε
 μ' ὁ Περικλῆς τοῦ Φασουλῆ τὰ πόδια καταφίλησε,
 μ' αὐτὸς τοῦ Περικλείτου, κι' ἄρχισαν τὴν κουβέντα,
 μ' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'ρώναξ ἐβρί βλάκα μὲ πατιντά,
 μ' ὁ στὴν βοῆν τῆς ἰορτῆς τῆς ἀληθῆς εὐθιμου
 μ' ἔκμα μεταρρῶμισιν 'στὸ λιγαρόν σκαθὶ μου,
 κι' ἀπὸ τῆς ριμαίς ἀγαπῆς
 πιστεύω νὰ σ' ἀρίση,
 μὰ γιὰ περίπατο μὴ πῆς
 'στὸ μύλο τοῦ Πανιέση.

Διόρθωσις 'στὸ λ ι γ ε ρ ὀ ν ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρὸν.

Ὁ τροφῆρὸν και πτερωτὸν ποδᾶρι,
 και σὺ πατοῦσα, μόνο μου καμᾶρι,
 εἰσεῖ τὴν νικην κράξεται,
 τὸν τύραννον τρομάξεται,
 ὁ Τούρκος νὰ σαστίση,
 τὸ πόδι μου νὰ λήση.

Ποδᾶρι μου λευκότατο σὰν γάλα
 σὰν βλέπω νὰ τὸ βάλῃς 'στὴ φευγάλα,
 ν' ἀφίνης 'πίσω τὰ σκυλιὰ,
 ποῦ μάς νομίζουσι γιὰ πουλιὰ,
 νὰ μόνη τακτικὴ μου,
 νὰ κι' ἡ πολεμικὴ μου.

'Στὸν οὐρανὸ βροντοκοπῆ κι' ἀστράφτει,
 τριγύρω μας ὁ πόλεμος ἀνάφτει
 'πίσω κι' ἐμπρός και 'στὰ πλευρά,
 και τὰ ποδάρια μου τ' ἀβρά
 'στὸν σβέρκο μου κτυπᾶνε
 και 'στὴν Ἀθῆνα πᾶνε.

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν
 και τὸν κλεινὸν προγόνου τὴν ἀνδρείαν,
 γι' αὐτὰ σαλπάρω και πιτῶ,
 και πῆρω δρόμο δυνατό,
 και εἰν θὰ σταματήσω
 προτοῦ νὰ τὰ ποκτῶσω.

Πῶ! πῶ! Καράβια... 'δέστε τα...
 νὰ δᾶς τὰ 'πούμε... 'πέστε τα.

'Ἀρχιμηγιὰ κι' ἀρχιχρογιὰ
 κι' ἄς πῆς εἰρήνης κανονιὰ,
 κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
 ἔλθας μυρίζει κλώνος.

"Ἀη-Βασίλης 'σίμωσα
 —ὁ Μαγουλᾶς ἰθὺμωσα—
 ἀπὸ τὴν Καισαρεία
 —λιφᾶνα πᾶνε τρία—

Βαστῆ κοντύλι και χαρτί
 —πῶ! πῶ! Ρωμαίτικη γιορτῆ!—
 χαρτί και καλαμᾶρι,
 κι' ἕνα βαρὺ σαμᾶρι.

Σὰν τι νὰ γράφῃ, βρέ παιδιὰ,
 κανεῖς ὄν 'πῆρε μυρωδιὰ,
 μὰ τὰ σαμᾶρια τᾶχη
 γιὰ τὸν Ρωμηῶν τὴν ράχη.

Βλέπει Ναυμάχους τοῦ καιροῦ
 —ψάλε τους σὺ, Κρεμμυδαροῦ—
 νὰ πᾶνουμε μαριδες,
 ροφούς και σιναγριδες.

Μὰς δίνει Στόλο πλουμιστὸ
 ἀπὸ χαρτί χρωματιστὸ
 'στῆς γειτονιαῖς νὰ 'βγοῖμε
 τὰ Κάλαντα νὰ 'πούμε.

Δίνει και μπάμπαις ἀδεμαναῖς
 —πᾶν ἡ τρομάραις κι' ἡ ρωναῖς—
 και κάστρ' ἀπὸ χαρτόνι
 γιὰ νὰ τὰ κάνουν σκόνη.

Χαρτένια μάς φιλοδωρεῖ
 τὴν Πρίβιζα τὴν τρομερῆ,
 ποῦ μῆνες και γιὰ τούτη
 'ζωδεύουμε μπκροῦτι.

Κι' ἐκίνο τὸ Καραμπουροῦ,
 ποῦ μάς ἐσάβησε τὸν νοῦ,
 τὸ φέρνει Ἰαχαράτο,
 φουσκ και πῆρτει κάτω.

Μαζεύει κι' ὅπλα και σπαθιά
 —τὰ χῶνει μίς 'στὴ γῆ βυθιὰ—
 και μάς φερει ζυλιόνα
 νὰ μὴ μάς βάζουν σ' ἔνομα.